

Мащенко М.А., к.е.н., доцент кафедри політичної економії ХНЕУ ім. Семена Кузнеця

Еколого-економічна безпека держави

На сучасному етапі характерною ознакою розвитку України стала орієнтація на європейську інтеграцію. Це ставить ряд актуальних завдань, серед яких найбільший пріоритет набувають реформування владних відносин, визначення стратегій реалізації принципів сталого розвитку на національному, регіональному та місцевому рівнях, дотримання збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів та підвищення їх конкурентоспроможності. Це потребує удосконалення національної системи регіонального управління, реформування адміністративно-територіального устрою та перегляд повноважень між державою та місцевими громадами. Одним із головних чинників стабільності та досягнення позитивних тенденцій є мобілізація та ефективне використання ресурсного потенціалу.

На сьогоднішній день забезпечення еколого-економічної безпеки є важливим питанням. Суб'єкти в ході своєї діяльності стикаються з різними ризиками, вплив яких може не тільки привести до негативних наслідків, а й до банкрутства. У свою чергу, знання про сутність економічної безпеки, її структури, кількісних і якісних показників для оцінки рівня економічної безпеки дозволить менеджерам, економістам та іншим фахівцям забезпечити безпеку підприємства.

Економічна безпека може бути досягнута, коли ступінь залежності від інших країн, а також політичні, соціальні, економічні та екологічні погіршення ситуації не перевищує межі, за якої національний суверенітет втрачається, економічний потенціал знижується, що значно знижує рівень і якість життя людей. Недотримання цієї вимоги може привести до катастрофічних наслідків для економічної безпеки: знищення вітчизняного виробництва, витіснення вітчизняних виробників, банкрутство, збиток системі життєзабезпечення країни.

Для підтримки еколого-економічної безпеки держава повинна передбачити:

проведення інституціональних перетворень, що сприяють координації дій і зближенню стратегії діючих суспільних інститутів;

вироблення і прийняття загальних принципів економічного і соціального поведіння для всіх сторін, що беруть участь у господарському процесі, за рахунок їхньої максимальної уніфікації;

контроль за дотриманням цих правил усіма діючими економічними суб'єктами й органами державного керування;

створення механізму дозволу спірних питань і конфліктних ситуацій, що виникають у сфері економічних відносин між регіональними органами виконавчої влади й органами виконавчої влади України;

організацію навчання кадрів сучасним методам аналізу господарської діяльності підприємств і оцінки інвестиційних проектів;

підвищення соціальної стабільності в суспільстві і недопущення росту соціальної напруженості;

ресурсозберігаюча спрямованість використовуваних у виробництві технологій у всіх галузях промисловості, зменшення ресурсоемності виробництва з орієнтацією на ощадливе й ефективне використання енергетичних, сировинних, матеріальних і трудових ресурсів;

підвищення збалансованості розвитку підприємств різних галузей промисловості на рівні регіону шляхом формування міжгалузевих територіальних комплексів.

Таким чином, еколого-економічну безпеку держави визначають як стан захищеності від виникнення зовнішніх та внутрішніх загроз.

Література: 1. Васильців Т. Г. Фінансово-економічна безпека підприємств України: стратегія та механізми забезпечення: монографія / Васильців Т. Г., Волошин В. І., Бойкевич О. Р., Каркавчук В. В., [за ред. Т.Г. Васильціва]. – Львів: ВИДАВНИЦТВО, 2012. – 386 с. 2. Геєць В.М. Моделювання економічної безпеки: держава, регіон, підприємство: монографія / В.М. Геєць, М.О. Кизим,

Т.С. Клебанова, О.Ш. Черняк. – Х., 2006.-240 с. 3. Олейников Е. А.
Экономическая и национальная безопасность: [Текст]: учебник для вузов / Е. А.
Олейников // Экзамен. – 2005. – 768 с.